

se izraža prek močnega besa in nekontrolirane agresivnosti (Lasch, 1991: 176–180).

Narcisistični, ojdipsko »nedorasli« posamezniki zato v šoli pogosto niso sposobni sprejemati in izpolnjevati splošno veljavnih šolskih pravil. Današnji permissivno vzgajani otroci namreč ne razumejo, da se morajo podrediti neki višji zapovedi na račun lastnega ugodja, saj jim doma to ni bilo potrebno. Z različnimi čustvenimi izbruhi in izsiljevanjem poskušajo v šoli ponavljati vzorec, ki ga prakticirajo doma, ko želijo uveljaviti svoje želje in pričakujejo, da se bodo učitelji podredili njihovim zahtevam podobno kot starši. Kernberg je opredelil več nivojev manifestiranja patološkega narcisizma (Kernberg, 1975: 328–334). Nekateri učenci, ki imajo deloma integriran moralni imperativ, se sčasoma ob doslednem izvajanju šolskega reda le podredijo šolskim normam, medtem ko določen delež posameznikov kaže izrazitejšo lastnosti patoloških narcisov in se ne more prilagoditi splošno veljavnim šolskim normam. Ti posamezniki so pogosti kršitelji šolskih pravil ter dojemajo kazni kot osebni napad, so užaljeni ter prizadeti, saj ne razumejo, da so kršili pravila in so kaznovani zaradi dejanja samega. Starši pogosto, predvsem v začetnih letih osnovne šole, otroke brezpogojno zagovarjajo ter poskušajo z narcisistično užaljenostjo diskreditirati učitelje ter šolska pravila, dokler kršitve otrok na postanejo vse večje, otroci vedno bolj provokativni, agresivni in manipulativni tudi do staršev, starši pa vedno bolj nemočni in obupani.

Lasch poudari, da se pretirano popuščanje v vzgoji manifestira v želji po grandioznosti, hvali, nastopaštvu, arogantnem in ošabnem obnašanju, podcenjevanju, zasmehovanju, izkoriščanju drugih in, na drugi strani, v odsotnosti empatije. V primeru neuspeha patoloških narcisov pride na plan brezkompromisni bes in agresivnost. Splošna erozija avtoritete v potrošniški družbi, ko se otrok ne navaja več na apriorno spoštovanje vseh odraslih in predvsem pravil kot takih, ko postaja vse bolj pomemben zunanji, z materialnimi dobrinami pridobljeni blišč, saj imajo starši vse manj časa za otroke zaradi neprestanega hitenja ter službenih obremenitev, pripravlja mlade v večini na življenje v permissivni družbi, organizirani v ugodju in potrošnji. Krepi se družbeni narcisizem, ki vse bolj zajema celotno populacijo (Lasch, 1991: 231–240).

Upoštevaajoč te ugotovitve ne čudi dejstvo, da večina sogovornikov, informatorjev pedagoške stroke, ne zaznava izrazite zastopanosti večinskega narcisističnega obnašanja otrok v šoli, čeprav so podatki, zbrani z opazovanjem z neposredno udeležbo, pokazali nasprotno. V tej točki se *etski* in *emski* zorni kot bistveno razlikujeta, saj so bili pri opazovanju z neposredno udeležbo opaženi izraziti elementi narcisističnega